

AK SI CHCETE ZACHRÁNIŤ DIEŤA,
MUSÍTE UNIEŠŤ INÉ

REŤAZ

IKAR

ADRIAN McKINTY

ADRIAN McKINTY

REŤAZ

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

Adrian McKinty

THE CHAIN

Copyright © 2019 by Adrian McKinty

Translation © 2020 by Matúš Kyčina

Poetry translation © 2020 by Jana Kantorová-Báliková

Jacket design by Gregg Kulick

Jacket art © Getty Images

Author photograph by Leah Garrett

Jacket © 2019 Hachette Book Group, Inc.

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7436-5

Múdro si počína ten, kto nelichotivo pozerá
na svet a vidí ho ako istý druh pekla.

Arthur Schopenhauer,
Parerga a paralipomena, 1851

Nesmieme pretrhnúť reťaz.

Stevie Nicks,
Reťaz (pôvodné demo), 1976

PRVÁ ČASŤ

Stratené dievčatá

1

Štvrtok 7.55

Sedí na autobusovej zastávke a sleduje feed na instagrame, muža so zbraňou si všimne, až keď stojí pri nej.

Mohla by odhodiť aktovku a rozbehnúť sa cez močarinu. Má trinásť rokov a dôverne pozná močariská a miesta s tečúcim pieskom na Plum Islande. Ráno je hmlisté, chlapík je urastený a ťažkopádny. Určite sa mu nechce naháňať a navyše má čas iba do ôsmej, kým príde školský autobus.

V sekunde pomyslí na všetky tieto možnosti.

Medzitým sa neznámy postaví pred ňu. Má čiernu lyžiarsku kuklu a zbraňou jej mieri na hrud'. Zalapá po dychu, mobil jej spadne na zem. Očividne nejde o kanadský žart. Je november, týždeň po Halloweene.

„Vieš, čo to je?“ opýta sa.

„Zbraň,“ odvetí Kylie.

„Zbraň, ktorá ti mieri na srdce. Ak budeš kričať, klásť odpor alebo sa pokúsiš utiecť, zabijem ťa. Rozumieš?“

Prikývne.

„Fajn. Hlavne pokoj. Tu máš, zakry si oči. Uvidíme, čo spraví tvoja matka. Najbližších dvadsaťštyri hodín rozhodne, či prežiješ, alebo zomrieš. Nechceme, aby si nás potom, keď sa dostaneš na slobodu, identifikovala. Teda, ak sa dostaneš na slobodu.“

Kylie si roztrasenými rukami natiahne vatovanú elastic-
kú pásku na oči.

Pri zastávke zaškrípu pneumatiky. Otvoria sa dvere.

„Nastúp. Pozor na hlavu.“

Neohrabane vojde do auta. Buchnú dvere. Horúčkovito
rozmyšľa. Nemala nastúpiť. Tak sa strácajú dievčatá. Každý
deň nejaké zmizne.

Nastúpi do auta a je koniec. Vojde do kabíny a je navždy
stratená.

Mala sa zvrtnúť na päte a vziať nohy na plecيا.

Neskoro.

„Pripútaj ju,“ ozve sa spredu žena.

Kylie sa spod pásky na očiach pustia slzy.

Chlapík sa pretiahne na zadné sedadlo a zapne jej
bezpečnostný pás. „Upokoj sa, Kylie. Nechceme ti ublí-
žiť.“

„To musí byť nejaký omyl,“ vzlyká. „Mama nemá penia-
ze. Iba nedávno si našla novú prácu a...“

„Povedz jej, nech drží hubu!“ vyštekne spredu žena.

„Peniaze nie sú dôležité, Kylie,“ odvetí neznámy. „Chvíľu
nerozprávaj, dobre?“

Kolesá prešmykujú na piesku a drobnom štrku. Rýchlo
naberú rýchlosť a rútia sa vpred.

Podľa zvuku vie, že prechádzajú po moste, a vzápätí so
sklučujúcim pocitom rozozná drhnúci motor školského
autobusu, ktorý prehrmel popri nich.

„Spomal,“ upozorní muž vodičku.

Cvaknú poistky vo dverách, Kylie si vynadá, že premeš-
kala príležitosť. Stačilo sa odpásať, otvoriť dvere a vysko-
čiť. Zmocňuje sa jej panika.

„Prečo to robíte?“ vzlykne.

„Čo jej mám povedať?“ opýta sa muž.

„Nič, nech drží zobák,“ odsekne žena.

„Musíš byť potichu, Kylie,“ povie chlap.

Auto sa rúti zrejme po Water Street neďaleko Newburyportu. Kylie sa prinúti zhlboka dýchať. Nádych, výdych, nádych, výdych, ako to ukazoval školský psychológ na kurze sebauvedomenia. Ak chce prežiť, musí byť pozorná a trpezlivá. Chodí do ôsmej triedy so zhusteným vyučovaním. Všetci ju chvália, aká je šikovná. Musí zachovať pokoj, všímať si veci a využiť príležitosť, len čo sa naskytne.

To dievča z Rakúska prežilo a rovnako tie z Clevelandu. V *Good Morning America* dávali rozhovor s mormónkou, ktorú uniesli, keď mala štrnásť rokov. Všetky prežili. Mali šťastie, ale možno to nie je iba o šťastí.

Dusí sa od strachu, ale napokon odrazí ďalšiu vlnu paniky.

Prechádzajú po moste v Newburyporte. Prejdú ponad rieku Merrimack smerom do New Hampshire.

„Nežeň sa,“ zamrmle muž. Na niekoľko minút spomalil, ale postupne opäť naberú rýchlosť.

Kylie myslí na svoju mamu. Ráno ide do Bostonu k onkologičke. Chudera mama, toto ju určite...

„Panebože!“ vykrikuje žena za volantom.

„Čo je?“ zháči sa muž.

„Minuli sme policajné auto na štátnej hranici.“

„Nevadí, pokračujeme podľa... Kristepane, zapol maják!“ zdesí sa chlap. „Chce, aby sme zastavili. Prekročila si rýchlosť! Musíš zastať.“

„Viem!“ odsekne žena.

„Nič sa nedeje. Krádež auta určite nenahlásili. Niekoľko týždňov stálo na ulici v Bostone a nikto oň nejavil záujem.“

„Netrápi ma auto, ale ona. Podaj mi zbraň.“

„Čo chceš urobiť?“

„Čo asi?“

„Nejako to zahovoríme,“ nástojí muž.

„Unesené decko s páskou na očiach?“

„Bude ticho. Mám pravdu, Kylie?“

„Nič nepoviem, sľubujem,“ zafňuká.

„Hlavne aby držala hubu. Daj jej dole tú somarinu a nech sa skrčí a zíza do zeme,“ prikáže žena.

„Zavri oči a nič nehovor,“ povie neznámy, stiahne Kylie pásku a skloní jej hlavu.

Zastanú na kraji cesty, policajné auto podľa očakávania zastane za nimi. Žena asi sleduje policajta v spätnom zrkadle. „Zapisuje si ešpézetku. Určite nás už nahlásil vysielачkou.“

„To nič. Porozprávaš sa s ním a je to.“

„Štátni policajti majú kameru na prístrojovej doske, však?“

„Netuším.“

„Vyhlásia pátranie po vozidle a troch osobách. Musíme čím skôr schovať auto. Najlepšie naveky.“

„Nepreháňaj. Dá ti pokutu a tým to hasne.“

Kylie počuje chrapčanie štrku. Policajt vystúpi z vozidla a pomaly kráča k autu.

Vodička stiahne okienko na strane vodiča. „Božemôj,“ zakvíli.

Chrapčanie skončí pri otvorenom okne.

„Stalo sa niečo, pán policajt?“ opýta sa žena.

„Pani, viete, ako rýchlo ste šli?“ opýta sa policajt.

„Nie,“ odvetí žena.

„Osemdesiatkou. V blízkosti školy je prikázaná štyridsiatka. Nevšimli ste si tabule?“

„Nevedela som, že je tu škola.“

„Pani, určite ste prechádzali popri tabuliach.“

„Prepáčte, nevšimla som si ich.“

„Ukážte mi svoje...“ spustí policajt, no znenazdajky prestane. Kylie cíti, že na ňu pozerá. Trasie sa od strachu.

„To je vaša dcéra, pane?“ opýta sa.

„Áno,“ odvetí muž.

„Slečna, zdvihnite hlavu.“

Kylie zdvihne hlavu, no neotvorí oči. Stále sa trasie. Policajt si uvedomí, že niečo tu nehrá. Neprejde ani pol sekundy a všetci – policajt, Kylie, neznáma žena aj muž – vedia, čo bude nasledovať.

Žena čosi zašomre, načo sa ozve výstrel.

2

Štvrtok 8.35

Má to byť rutinná návšteva onkologičky. Kontrola po polroku, ktorá potvrdí, že všetko je v poriadku a rakovina prsníka ustupuje. Rachel ubezpečovala Kylie, že si nemusí robiť starosti, cíti sa výborne a neexistuje prakticky nijaký dôvod na obavy.

V skutočnosti si, samozrejme, uvedomuje, že také jednoduché to asi nebude. Pôvodne mala ísť na kontrolu v utorok pred Dňom vďakyvzdania, ale minulý týždeň bola na odbere krvi, a len čo doktorka Reedová dostala výsledky, presunula kontrolu nadnes ráno. Bezodkladne. Doktorka Reedová je upätá žena, ktorú len tak hocičo nerozhádže, pochádza z Nového Škótska a nie je typ na panikárenie.

Rachel cestou na juh po I-95 radšej na to nemyslí.

Aký by malo zmysel robiť si starosti? Nemá nijaké informácie. Možno doktorka Reedová na Deň vďakyvzdania ide domov a všetky vyšetrenia presunula na skorší termín.

Rachel sa necíti chorá. Naopak, takto dobre jej nebolo niekoľko rokov. Svojho času to vyzeralo, že je obľúbenkyňa tetky smoly. Potom sa však karta obrátila. Zvládla rozvod. Dokončuje filozofické prednášky do novej práce, v januári nastupuje. Po chemoterapii jej znova narástli vlasy, zosilnela a pribrala. Zdravotný dlh posledných rokov splatila. Dnes je organizovaná žena, ktorá drží svoj osud pevne

v rukách a ťahala za dvoch. Marty vďaka nej zvládol štúdium práva a dokonca si zadovážili dom na Plum Islande.

Má iba tridsaťpäť rokov a celý život pred sebou.

Musím zaklopať, pomyslí si a klopne po zelenej lište na prístrojovej doske, ktorá by azda mohla byť drevená, ale pravdepodobnejšie je plastová. Niekde v neskutočne založenom nákladnom priestore Volva 240 je stará dubová vychádzková palica, ale natahovať sa dozadu a riskovať život za to nestojí.

Podľa mobilu je osem tridsaťšesť. Kylie vystupuje z autobusu a kráča po ihrisku so Stuartom. Napíše esemesku s prostoduchým vtipom, ktorý si šetrila celé ráno. ***Ako pochopiť nepochopiteľné?***

Počká minútu, a keď nepríde odpoveď, pošle ďalšiu správu. ***Chichanikom.***

Bez odpovede.

Chápeš? Vymeň ch za t., napíše.

Kylie ju očividne ignoruje. Rachel sa zaškerí pri pomyslení, že aspoň Stuart sa určite smeje. Ten sa smeje na všetkých jej pribrzdených vtipoch.

Osem tridsaťosem, premávka sa zahusťuje.

Nechce meškať. Vždy chodí načas. Čo keby zišla z hlavnej cesty a skúsila to po vedľajšej?

Vtom si spomenie, že Kanadania oslavujú Deň vďakyzdania inokedy. Doktorka Reedová presunula termín, lebo výsledky vyšetrení nevyzerajú dobre. „Takto to nepôjde,“ nahlas zašomre a zavrtí hlavou. Nespadne do starej špirály negatívneho myslenia, musí hľadiť dopredu. Aj keby mala kľúče od kráľovstva všetkých chorôb, nedá sa odradiť. Zvládne to, už žiadne čašnícke brigády, taxikárčenie ani Martyho medové motúzy.

Konečne žije naplno. Teraz je prednášajúca. Ako by mala vyzeráť úvodná hodina? Schopenhauer je asi príliš ťažký. Možno začne tým vtipom o Sartrovi a čašníčke v Deux...

Zazvoní mobil a pretrhne jej niť myšlienok.

Na displeji je neznáme číslo.

Zdvihne a zapne hlasitý odposluch. „Počúvam.“

„Zapamätajte si dve veci,“ ozve sa čudný hlas, akoby cez nejaký prístroj na skreslenie zvuku. „Po prvé: Nie ste prvá a ani posledná. Po druhé: Nejde o peniaze. Podstatná je reťaz.“

Časť mozgu hovorí, že je to nejaký dementný fór. Omnoho hlbšie v malom mozgu sa však spustí reakcia, ktorú možno opísať iba ako číry živočíšny strach.

„Asi máte zlé číslo,“ namietne.

Neznámy ju úplne ignoruje. „Rachel, o päť minút vás čaká najdôležitejší telefonát života. Radšej zastavte pri krajnici. Sústreďte sa. Dostanete podrobné inštrukcie. Skontrolujte baterku v mobile a pripravte si pero a papier na zapísanie pokynov. Nechcem vás ťahať za nos, nebude to jednoduché. Máte pred sebou nesmierne náročné dni, ale reťaz vás povedie.“

Rachel strasie od hrôzy. V ústach cíti hnusnú kovovú pachuť. Točí sa jej hlava. „Ak neprestanete, zavolám políciu...“

„Políciu vynechajte. Nijaké bezpečnostné zložky. Zvládnete to, Rachel. Nevybrali by sme vás, keby hrozilo, že sa zosypete. Teraz sa vám to zdá nemožné, ale určite to je vo vašich silách.“

Rachel tuhne krv v žilách. Budúcnosť sa hlási o slovo. Hrozivá budúcnosť, ktorá už o niekoľko minút nadobudne desivo konkrétne obrysy.

„Kto ste?“ vyjachce.

„Modlite sa, aby ste nikdy nezistili, kto sme a čoho sme schopní.“

Hovor sa preruší.

Pozrie na displej, ale číslo volajúceho tam stále nie je. Stačil však hlas. Strojovo rozvážny a zastretý, sebaistý, studený, povýšenecký.

Čo tým mysleli, že ju čaká najdôležitejší hovor života? Pozrie do spätného zrkadla a odbočí z rýchleho pruhu do stredného, keby niekto naozaj zavolať.

Nervózne poťahuje niť trčiacu z červeného svetra, keď vtom opäť zazvoní jej iphone.

Znova neznáme číslo.

Ďobne do zeleného tlačidla. „Áno?“

„Rachel O’Neillová?“ pýta sa ktosi. Iný hlas. Žena. Znie rozrušene.

Rachel by najradšej odpovedala *nie*, odvrátila hroziacu katastrofu námietkou, že nedávno sa vrátila k rodnému priezvisku Kleinová, lenže si uvedomuje, že to nemá zmysel. Nič na svete tú ženskú neodradí, aby jej priniesla najhoršiu zvesť.

„Áno,“ hlesne.

„Mrzí ma to, Rachel, ale mám zlé správy. Máte pero a papier na inštrukcie?“

„Čo sa stalo?“ vykrikuje bez seba.

„Uniesla som vašu dcéru.“

3

Štvrtok 8.42

Svet sa otriasa v základoch. Obloha sa rúca. Nemôže dýchať. Vlastne nechce dýchať. Jej dievčatko. Nie, to nemôže byť pravda. Nikto ju neuniesol. Tá žena nehovorí ako únoskyňa. Určite klame. „Kylie je v škole,“ namietne Rachel.

„Nie je. Je moja. Uniesla som ju.“

„Neverím vám... Skúšate ma.“

„Myslím to smrteľne vážne. Uniesli sme ju z autobusovej zastávky. Posielam vám fotku.“

Príde správa s priloženou fotografiou, je na nej dievča s páskou na očiach, sedí na zadnom sedadle nejakého auta. Má oblečený ten istý čierny sveter a hnedý vlnený kabát, v ktorom Kylie ráno išla do školy. Noštek s pehami a hnedočervené vlasy ako Kylie. Áno, je to ona.

Rachel príde zle. Svet pláva ako na vode. Pustí volant. Volvo vybočí z pruhu, ozve sa trúbenie.

Neznáma ďalej hovorí. „Zachovajte pokoj a pozorne ma počúvajte. Musíte postupovať ako ja. Napíšte si pravidlá a dôsledne sa ich držte. Ak ich porušíte a zavoláte políciu, vina padne na vašu a moju hlavu. Vaša dcéra zomrie a s ňou aj môj syn. Píšte si všetko, čo vám poviem.“

Rachel si pretrie oči. V hlave jej hučí, ako keby sa na ňu valila obrovská vlna. Zmetie ju ako smeť. Hrozí to najhoršie na svete. Vlastne sa to už stalo.

„Ty bezcitná sviňa, chcem s ňou hovoriť!“ rozzúrene skríkne, chytí volant a zaradí sa do premávky, len tak-tak, že sa vyhne kamiónu. Strhne volant a prejde cez krajný pruh do odstavného pásu. Zastane a vypne motor, vodiči trúbia a hromžia.

„Kylie nateraz nič nehrozí.“

„Volám políciu!“ oborí sa Rachel.

„Nie, nezavoláte políciu. Upokojte sa, Rachel. Vybrala som si vás, lebo na to máte. Najprv som si vás preklepla. Viem o Harvarde aj o boji s rakovinou. Viem, že máte novú prácu. Máte veci pod kontrolou, a preto to nedoondíte. Lebo ak áno, tak je to prosté: Kylie zomrie, môj syn zomrie. Vezmite pero a papier a píšete si.“

Rachel sa zhlboka nadýchne a vytiahne z kabelky diár. „Počúvam.“

„Odteraz ste súčasťou reťaze. Presne ako ja. A reťaz sa chráni. Takže predovšetkým nijaká polícia. Ak prehodíte čo i len slovko s policajtom, tí, čo vedú reťaz, sa to dozvedia, prinútiť ma zabiť Kylie a vybrať si iný cieľ. Urobím, ako mi povedia. Vy a vaša rodina nie ste dôležití, zaujíma ich iba bezpečnosť reťaze. Rozumiete?“

„Nijaká polícia,“ omráčene zopakuje Rachel.

„Pravidlo číslo dva: Predplatený mobil. Kúpte si niekoľko anonymných mobilov s nabitým kreditom. Na každý hovor použijete osobitný mobil, ako to robím teraz ja. Máte to?“

„Áno.“

„Po tretie, stiahnite si prehliadač tor, získate prístup na temný internet. Je to trochu zložitejšie, ale nejako si poradíte. Použijete prehliadač a vyhľadajte InfinityProjects. Zapisujete si?“

„Áno.“

„InfinityProjects je biely kôň. Firma neexistuje, ale na stránke nájdete bitcoinový účet. Na tore je poltucet miest,

kde sa dá nakupovať bitcoin, kreditnou kartou alebo prevodom. Prevodové číslo InfinityProjects je dva, dva, osem, deväť, sedem, štyri, štyri. Zapíšte si ho. Odoslané peniaze sa nedajú vystopovať. Reťaz od vás žiada dvadsaťpäťtisíc dolárov.“

„Dvadsaťpäťtisíc? Kde ich mám...“

„To ma nezaujíma, Rachel. Požičajte si od úžerníka, vezmite si druhú pôžičku, pre mňa, za mňa niekoho zabite na objednávku. Pôvod peňazí nie je dôležitý. Jednoducho ich zožehňte. Zaplatíte a polovicu máte z krku. Druhá časť je ťažšia.“

„Čo je druhá časť?“ vydesene sa opýta Rachel.

„Mali by ste vedieť, že nie ste prvá ani posledná. Ste súčasťou reťaze a reťaz siaha hlboko do minulosti. Uniesla som vašu dcéru, aby prepustili môjho syna. Zadržiava ho neznámy pár, muž a žena. Vyberte si cieľ a uneste jeho blízku osobu. Reťaz sa nesmie pretrhnúť.“

„Čože? Šibe vám?“

„Počúvajte, je to dôležité. Ten, koho unesiete, nahradí vašu dcéru.“

„Vôbec nechápem, čo hovoríte.“

„Niekoho si vytypujte, uneste jeho blízku osobu a zadržavajte ju, kým nezaplatí výkupné a neunesie ďalšieho človeka. Zavoláte svojmu cieľu a absolvujete navlas rovnaký rozhovor ako teraz. Teraz sa to deje vám, ale potom to isté urobíte niekomu inému. Len čo niekoho unesiete a zaplatíte výkupné, môjho syna prepustia. Len čo váš cieľ niekoho unesie a zaplatí, prepustia vašu dcéru. Pravidlá sú jednoduché. Reťaz funguje a tiahne sa donekonečna.“

„Koho si mám vybrať?“ vyjachce Rachel.

„Niekoho, kto ctí pravidlá. Neodporúčam policajtov, politikov ani novinárov – tí nemajú problém porušiť slovo. Osobu schopnú zorganizovať únos a zaplatiť výkupné. Musí držať jazyk za zubami a zachovať postupnosť reťaze.“

„Prečo si myslíte, že poslúchnem?“

„Lebo inak zabijem Kylie a nájdem niekoho iného. Ak to doondím, zabijú môjho syna a potom aj mňa. Nemáme čo stratiť. Ubezpečujem vás, Rachel, že Kylie zabijem. Presvedčila som sa, čoho som schopná.“

„Nerobte to. Pustite moju dcéru na slobodu. Na kolenách vás prosím, ako matka matku. Kylie je úžasné dieťa. Nikoho iného nemám. Bez nej to nezvládnem.“

„Na to sa spolieham. Pochopili ste, čo som vravela?“

„Áno.“

„Zbohom, Rachel.“

„Počkajte!“ skríkne Rachel, no neznáma zloží.